

til *Chalazæ* i Fuglenes Æg, hvilket *Bojanus* allerede har bemærket;

6) i de ydre Lameller af Aarehinden danne sig undertiden Kalkskorper af samme Beskaffenhed som Æggeskallen hos Fuglene.

Professor *Reinhardt*, Ridder af Dannebrogen, har forelagt Selskabet adskillige ichthyologiske Bidrag, fremkaldte ved de Undersøgelser han har foretaget i Anledning af en ny Udgave af *Fabricii Fauna Grönlandica*, et Værk, hvortil den samme Kongelige Gavnildhed, som allerede har virket saa meget for Videnskab og Kunst, har gjort ham det muligt at foranstalte mere omfattende Samlinger, især af de lavere Dyrgrupper, end nogensinde forhen var tilveiebragt fra Grönland.

Han gjorde først opmærksom paa den falske geographiske Charakter, som den grönlandske Fauna har erholdt dels ved urigtige Bestemmelser, dels ved Ufuldstændighed i Opregnelsen af de den tilhørende Arter, en Ufuldstændighed, som synes især at treffe Arter der ikke findes i Europa. Den heraf udspringende Feil bliver saa meget mere følelig, som Grönlands Beliggenhed, og dets Naboeskab med Island fortrinsviis egner det til et vigtigt Sammenligningspunkt for Bestemmelsen af Forskjellen i Formernes Fordeeling efter Længdegraderne. Bidragene indeholde flere nye Exempler paa begge Slags Urigtigheder. Den reviderede Fiskefauna vil altsaa komme til at opvise et større Antal af fremmede tildeels ubekjendte Arter, imedens flere europæiske Navne ville forsvinde af den. I sine Familie- og Slægtsformer derimod vil den aldeles beholde sin nordlige Character. Denne vil især fremgaae deraf at Talforholdet imellem de pigfinnede Fiske (*acanthopterygii*), og de øvrige Ordeners Arter tilsammentagne, hvilket angives af *Cuvier* for den hele Fiskeklasse som 3: 4, er aldeles forandret til Fordeel for de sidste, og bliver omtrent som 2: 3, uagtet den talrige Kar-

peslægt, som opfylder det nordlige Europas Floder og Søer, ganske mangler. Den Sætning, som fremgaaer af en Sammenligning af Fiskefortegnelserne fra Island til Middelhavet, at nemlig de pigfinnede Fiskearter tiltage imod Æquator i et langt større Forhold end de øvrige Fiskeorderes, bliver fuldkommen bekræftet. Forresten vil Torsk (*Gadus*), Örret (*Salmo*) og Ulk (*Cottus*) være de herskende Former, hvilket er en fælleds Character for den nordligste Deel af Havet, saavel imellem Amerika og Europa, som imellem Asien og Amerika. De denne Gang leverede Bidrag omfatte især Ulkegruppen, af hvilken, foruden den af *Fabricius* anførte *Cottus scorpio*, som *Cuvier* antager for en egen Art under Navn af *Cottus grønlandicus*, endnu er bleven undersøgt en anden, som i Straalernes Antal i de uparrede Finner stemmer overeens med den europæiske, hvorved det bliver nødvendigt at forvente Sammenligningen af flere Individuer, for at tage en bestemt Mening om begge Arters Forskjel. En tredie slutter sig til den Række af Arter fra Havet imellem Kamschatka og Amerika, hvilke have Piggen i Hjørnet af Gjællelaagets forreste Been takket, og hvorhen *Cottus dicerans*, *ventralis* o. s. v. efter *Cuvier* høre. Den grønlandske Art, som har faaet Navnet *Cottus tricuspis*, har usædvanlig lange Bugfinner. Antallet af Straalerne i de uparrede Finner ere 11, og 16 i de meget høie Rygfinner, 18 i Gadborfinner og 11 i Halefinner. Dens store Brystfinner og de nærstaaende Öine give den megen Lighed med *Cottus scorpioides* *Faunæ grönl.* No. 114, men man maatte antage en stor Ufuldstændighed hos *Fabricius*, hvis man vilde henføre den dertil, hvilket den udførligere Beskrivelse vil vise. *Cottus scorpioides* og *Cottus Gobio*, *Faunæ Grönl.* No. 115 forekom hidindtil ikke i de grønlandske Sendinger; at den sidste ikke er den europæiske Art fremgaaer af *Fabricii* korte Beskrivelse.

Ligesom Havet ved Kamschatka frembyder nogle Fiskarter, der nærme sig meget til Ulkerne, uden dog at kunne henstilles i samme Slægt, saa opviser ogsaa det grønlandske Hav en saadan for den nordeuropæiske Fauna fremmed Melleform, men som ikke kan forenes med nogen af de ved Kamschatka forekommende. Dr. *Pingel* medbragte til det kongelige Museum fra sin Reise i Grønland en Fisk, som Forfatteren fandt i Henseende til de tvende Rygfinner, Piggene paa det forreste Gjællelaagsbeen, Straalerne i Bugfinnerne, og Tandforholdet at stemme overeens med de egentlige Ulker, men det forholdsvis mindre Hoved, Formen af Brystfinnerne, det fortil bredere Öierandbeen, og den i smale skjæve Tværbaand uddannede Huud gjør det nödvendigt at danne en egen Underslægt af den, som har faaet Navnet *Triglops*, fordi Fisken har ved første Öiekast Lighed med en *Trigla*, ihvorvel den i andre Henseender kan ansees som et Forbindelsesled imellem *Cottus* og *Aspidophorus*. Den eneste Art, paa hvilken denne nye Slægt er grundet, er kun blevet beskrevet efter det sex Tommer lange i Brændeviin opbevarede Individuum, hvis uparrede Finner har følgende Antal af Straaler: 1ste Rygfinne 12 tynde böielige Pigstraaler; 2den Rygfinne 24 enkelte for det meste articulerede Straaler; Gadborfinnerne 25 Straaler af samme Slags. Dette store Antal af Straaler er ligeledes fremmed for *Cottus*, og endnu mere for *Aspidophorus*.

De nordlige Have imellem Asien og Amerika paa den ene, og Europa og Amerika paa den anden Side frembringe den Ulkegruppen underordnede Slægtsform *Aspidophorus Lacep.* eller *Agonus Bl.*, af hvilken *Cuvier* opstiller i sin *histoire des poissons* 4de Deel ni Arter. Der forekommer i denne Slægts geographiske Fordeling, saaledes som den hidindtil efter Forfatterne er antaget i Systemet, en paafaldende Anomalie. Den eneste europæiske Art

forekommer fra den Biscaiske Bugt til det nordlige Island, sex Arter udbrede sig fra de nordlige japanske Öer til Kamschatka, tvende derimod, *Aspid. decagonus* og *monopterygius*, skulde findes i det tropiske Hav i Indien. For to Aar siden erholdt Forfatteren af Kjöbmand *Monrad*, som vendte tilbage fra Julianehaab, en der fanget *Aspidophorus*, som han godtgjorde at være *Blochs A. decagonus*. Exemplaret er kun törret, dog er Overeenstemmelsen med *Blochs* Figur altfor stor til ikke strax at kjendes. Hvorvidt *Fabricius* har haft denne Fisk for Öine, da han angav *Cottus (Aspid.) cataphractus* som en grønlandsk Art, kan endnu ikke bestemmes, imidlertid er saa meget klart, at de faa Ord som han föjer til de af Systemet udskrevne Artskjendetegn, vise hen paa en anden Art, end den af hvilken Navnet er laant. Ogsaa af *Aspid. monopterygius* besad Forfatteren siden to Aar flere törrede Exemplarer, hvilke vare ham givne, som hjembragte fra Grönland, men saa stærkt virkede *Blochs* udtrykkelige Ord, som ikke blot anföre Havet ved Tranqvebar, som denne Arts Opholdsted, og *König*, som dens förste Opdager, men endog beraabe sig paa denne ved Angivelsen af Fiskens Næring, at denne nye mærkværdige Localitet blev tilbageviist, indtil Dr. *Pingel* i Efteraaret 1829 hjembragte et Exemplar, som blev fanget under hans Ophold ved Frederikshaab, og af ham selv nedlagt i Brændeviin. Siden har Museet erholdt et andet Exemplar fra Grönland opbevaret paa samme Maade. Individuerne derfra stemme ganske overeens med *Blochs* Beskrivelse og Tegning, med Undtagelse af Straalerne i Halefinnen, som efter hiin skal være 6, medens de paa Museets Exemplar ere 11. Ved disse bekræftede Kjendsgjæringer er saaledes den Modsigelse hævet, som fandt Sted imellem de övrige Arters og disse tvendes geographiske Fordeling, og Slægten udviser sig nu som en i alle sine Led nordlig Form. Det er usandsynligt at disse to Arter

skulde findes paa engang i det grønlandske og det tranqvebarske Hav med Overspringen af alle mellemliggende Zoner, og at vor Samling skulde besidde fem Individuer af *Aspidoph. monopterygius* fra første Sted, medens Museet i Paris, som efter *Cuviers* Udsigende har erholdt saa mange og saa store Sendinger fra Ostindien, aldrig skulde have faaet et eneste Exemplar derfra. *Blochs* sædvanlige Letsindighed i at angive en Fiskarts Findested er ogsaa kiendelig her. Han erholdt sine grønlandske og tranqvebarske Naturalier over Kjöbenhavn. Formodentlig er Forvexlingen skeet i en af Fiske fra begge modsatte Climater bestaaende Sending.

Endvidere oplyste Forfatteren, at *Perca norvegica* (*Sebastes norvegicus*) *Faun. gr. No. 121* er ganske liig med Individuer fra Norge, men at *Gasterosteus aculeatus l. c. No. 122* er forskjellig fra vore danske Arter. Det sidste gjelder og om *Blennius gunellus F. gr. No. 108*, der er meget forskjellig fra den, hvis Navn den bærer. Den træffes i uforandret Udseende fra Julianehaab til Umenak, og udmærker sig iblandt andet ved sin igjennem flere Aldre constante Farvetegning fra den europæiske. Forfatteren har givet den Navn af *G. Grönlandicus*.

Iblandt de Fiskearter, som erholdt en nöiagtigere Bestemmelse i disse Bidrag, end hidindtil var skeet, er *Ophidium viride*, hvilken *Fabricius* först, skjönt ufuldstændigt og kun efter et eneste, to Tommer langt Individuum, har beskrevet, hvorfor ogsaa dens systematiske Plads aldeles ikke har været at bestemme. Den nye udförlige Beskrivelse grunder sig paa en Svite af fem Individuer, fra to til syv Tommer lange, hvilke Candidat *Vahl* har indsendt fra Julianehaab. Forfatteren har derved seet sig i Stand til ikke alene at följge Artens Forandringer igjennem dens Væxt, men ogsaa at gennemgaae meget af dens Anatomie, og

at forfærdige dens Skelet. Resultaterne af Undersøgelserne blive, at den paa ingen Maade kan forenes med Aalegruppen, fra hvilken den bortfjerner sig i mange Henseender, og især ved Dannelsen af dens Kjævebeen, ved Gjællelaaget, som er af normal Form og Størrelse, ved Straalerne i Gjællemembranen, som ere korte, og ved Beliggenheden af Gjælleaabningerne foran og over Brystfinnerne. Derimod er den meget beslægtet med *Ophidium*. Kjævebenene ere hos begge ligedannede. Den har samme Tandform som *Ophidium barbatum* og *Vassalli* med Hensyn paa Stedet, og Tænderne selv frembyde kun ubetydelig Forskjel i Henseende til Dannelsen. Den største Forskjel ligger i Gjælleaabningen, som hos den grønlandske Art kun er liden og rund, og stillet imellem Nakken og det överste Hjørne af Brystfinnerne, hos *Ophidium*slægten derimod meget stor og strækkende sig fra Nakken til langt under Struben. De indvortes Afvigelser ere endnu større. Svømmeblæren er aldeles forsvunden, og den tarmformige Mave aabner sig uden at antage nogen Forandring i sin Retning i Tyndtarmen, som har tvende korte kegleformige Blindtarme tæt ved Munden. *Ophidium viride* vil saaledes komme til at danne en egen Slægt, hvis eneste endnu bekjendte Art har 6 Straaler i Gjællemembranen, 11 i Brystfinnerne, 97 tydelige og deelte i Rygfinnen indtil Halens Midte og 71, derfra regnet, i den med Rygfinnen til en spids kort Halefinne sammenløbende Gadborfinne.

Professor Zeise har fortsat sine i forrige Aarsberetning omtalte Undersøgelser over Phosphorets Evne at reducere Metaller. Paa flere Maader har han derved forsøgt dets Ledeevne, dels ligefrem, ved et meget fiint angivende Galvanometer, dels ved at construere et voltaisk Apparat af Kobber og Phosphor af flere Led. Men i intet Tilfælde viste sig tydelig Ledeevne. Dette